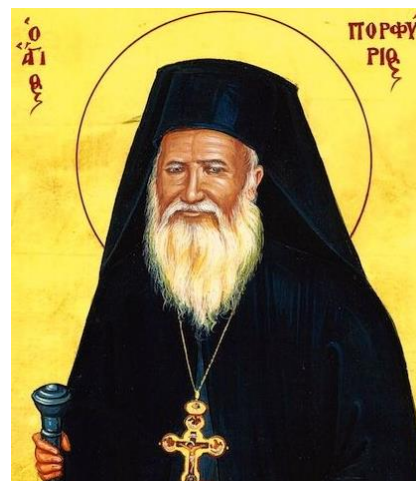

DIN MĂRTURIILE FIILOR DUHOVNICEȘTI AI SFÂNTULUI PORFIRIE KAVSOKALIVITUL (1906-†1991)

❖ "Eram bolnavă de cancer care făcuse metastaze și se răspândise în tot organismul. Am fost internată la detule spitale însă starea mi se înrăutățea într-una. Aveam dureri cumplite, nu puteam mânca și ajunseseam piele și os. Medicii nu mai aveau nicio speranță pentru viața mea. Niște rude m-au dus la Londra. Nici acolo n-au putut face nimic. M-au trimis înapoi, cel puțin să mor acasă. M-au dus la o policlinică. Eram disperată și epuizată. Acolo, o cunoștință mi-a vorbit de un bătrân ieromonah, care se afla alături, la biserița Sfântului Gherasim și făcea minuni. Nu credeam în minuni, nu eram foarte bisericoadă și deaceia nu i-am dat prea multă importanță. Într-o zi m-a vizitat un bătrân cu plete albe și mi-a spus, cu iubire, să nu mă întristez, ci să mă rog lui Hristos, și mă voi face bine.

Sf. Cuv. Porfirie
Kavsokalivitul (1906-†1991),
icoană

Toate acestea mi s-au părut incredibile, însă ceva s-a schimbat în sufletul meu, în acea clipă. L-am întrebat cum îl cheamă și mi-a spus că este Părintele Porfirie.

Când a plecat, am încercat timid să mă rog lui Hristos și am simțit o ușurare. A revenit a doua zi și mi-a spus că boala se va extinde și la oase, dar să nu mă întristez, ci doar să mă rog într-una și mă voi face bine. Am simțit că acel om avea în el o putere pe care mi-o transmitea mie. Am început să mă rog mereu, să cred, să sper și să mă bucur pentru întâia dată. Peste câteva zile, medicii au constatat că se extinsese cancerul și la oase. Eu surâdeam, iar medicii credeau că boala mi-a afectat și mintea. De atunci, încet-încet, cancerul a început să cedeze și simțeam foarte bine acest lucru. Au constatat-o și medicii, însă nu aveau nicio explicație. Eu știam însă care era cauza, dar nu le-am spus nimic. Starea a continuat să mi se îmbunătățească, până ce m-am ridicat din pat. Am continuat să discut cu Părintele Porfirie. Veneam și aici sus în Kallisia. Într-o zi stăteam aici afară, în curte, așteptând împreună cu câteva rude de-ale mele. Părintele Porfirie a trimis pe cineva să mă cheme în chilia lui. M-am dus și

m-a întrebat cum mă simt. I-am spus că din ce în ce mai bine și m-a trimis să-i aduc din grădină două căpșune. I-am adus, le-a binecuvântat și mi-a dat una din ele s-o mănânc. Îndată ce am mușcat-o am scos un țipăt ce le-au neliștit pe rudele mele. Când am gustat am simțit o asemenea dulceață ce se răspândea în corpul meu, o asemenea fericire de nedescris, cum nu simțisem niciodată. Era vindecarea finală a cancerului meu."

❖ Un fiu duhovnicesc de-al părintelui care-l ajuta mereu cu râvnă la treburile mănăstirii avea o slăbiciune pe care nu putea să o înfrâneze. Îi plăceau mâncarea și vinul bun. El mi-a povestit cum a mâncat târziu și peste măsură în casa unor prieteni friptură de iepure și a băut vin. Ajuns acasă, nu putea să adoarmă. Îi era rău. Pe la trei dimineața a sunat telefonul. "Ei, binecuvântatule, nu ți-am spus să nu te lași dus de mâncarea bună și vin? Mă rog să-ți treacă. Te văd cum suferi și sufăr și eu cu tine. Roagă-te și tu și altă dată să fii cu băgare de seamă", i-a spus Cuviosul Porfirie.

(Konstantinos Yannitsiotis,
Lângă Părinte Porfirie)